

Arrest

nr. 138 168 van 9 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 4 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 februari 2014 tot weigering van de herinschrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat S. ROGIERS en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat C. DECORIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, werd op 7 augustus 2002 in het Rijk gemachtigd tot een verblijf op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 augustus 2004 dient de verzoekster een aanvraag om machtiging tot vestiging in. Deze aanvraag werd verworpen bij beslissing van 29 december 2004 nu geen bewijs werd geleverd dat de verzoekster reeds vijf jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verbleef.

Op 15 april 2011 wordt de verzoekster van ambtswege afgeschreven uit het vreemdelingenregister. Na voorlegging van bewijzen die haar aanwezigheid in het Rijk bevestigen, wordt de verzoekster opnieuw ingeschreven in het vreemdelingenregister en wordt zij in het bezit gesteld van een B-kaart (bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister – onbeperkte duur) geldig tot 14 augustus 2013.

Op 3 mei 2013 wordt de verzoekster opnieuw van ambtswege afgeschreven uit het vreemdelingenregister.

Op 31 januari 2014 dient de verzoekster bij de diensten van de stad Antwerpen een aanvraag tot herinschrijving in.

Op 24 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van de herinschrijving, die aan de verzoekster op 4 juni 2014 wordt ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mijnheer, Mevrouw de burgemeester,

U., J.

geboren te (...)

nationaliteit: Rwanda (Rep.)

Deze vreemdeling heeft op gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Op het ogenblik van zijn aanvraag was hij immers niet meer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning.

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.”

Op 24 februari 2014 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van het beroep dat bij de Raad gekend is onder het nummer 155.826.

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft overeenkomstig artikel 39/81, vierde en vijfde lid van de vreemdelingenwet tijdig een syntheseseminarie ingediend.

Ofschoon ter terechtzitting de vraag rees of de door de verzoekster neergelegde syntheseseminarie voldoet aan de vereiste van artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet dat in syntheseseminarie alle aangevoerde middelen worden samengevat, blijkt uit de uiteenzettingen op pagina zes van de neergelegde syntheseseminarie dat de verzoekster een werkelijke repliek voert op het verweer in de nota met opmerkingen. De verzoekster repliceert met name als volgt:

“Verweerster stelt ten onrechte dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is aangezien verzoekster inhoudelijke kritiek levert en erin slaagt de motieven van de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van deze motieven. Dit houdt evenwel niet in dat aan de motiveringsplicht zou zijn voldaan. De formele motiveringsplicht betekent concreet dat de rechtsonderhorige uit een bestuursbeslissing moet kunnen opmaken waarom de beslissing op deze of gene wijze werd genomen en waarom zijn gebeurlijk verweer werd verworpen. Er kan van de rechtsonderhorige niet verwacht worden dat hij zelf op zoek gaat naar de motieven en als dusdanig navraag gaat doen bij de verschillende instanties die voorafgaandelijk geconsulteerd werden en die de beslissende instantie tot haar beslissing hebben gebracht.”

Artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet omschrijft de syntheseseminarie als een processtuk *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Het begrip *“samenvatten”* kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de

voornoemde wet van 31 december 2012 aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesememorie op gewezen dat *“het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”*.

De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing *“opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”*. (Parl. St. Kamer, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de voornoemde wet van 4 mei 2007 voorzag enkel in een *“repliekmemorie”*, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. Uit de wetsgeschiedenis van de voormelde wet van 29 december 2010 blijkt dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig procedurestuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor een administratieve overlast zorgde. (Parl. St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie.

Indien een verzoeker niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen zijn middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan hij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de neerlegging van het administratief dossier dat hij geen synthesememorie wenst in te dienen. Indien een verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een synthesememorie in te dienen en hij zich vervolgens in die synthesememorie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij dilatoir. Op die wijze verlenkt hij immers nodeloos de behandeldingsduur van zijn zaak en vergroot hij de administratieve last voor de partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien een verzoeker daarentegen zijn middel of middelen wenst aan te houden en hij wel degelijk wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen dat middel of die middelen wordt gevoerd, kan hij binnen de in de wet gestelde termijnen vragen om een synthesememorie in te dienen en daarin zijn middel of middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Indien hij zijn middel of middelen met een werkelijke repliek aanvult, komt hij immers tegemoet aan de hierboven in de verantwoording bij het amendement dat tot de laatste wijziging van artikel 39/81 heeft geleid aangehaalde bekommernis om hem toe te laten *“te repliceren op het verweer tegen de middelen die [hij] wel wenst aan te houden zodat [hij] de middelen samenvat”* (RvS 3 november 2014, nr. 229.004 en 229.005; RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975).

Nu de verzoekster voorziet in een werkelijke repliek op het verweer in de nota met opmerkingen, dient de in de onderhavige zaak neergelegde synthesememorie - naar de vorm - te worden aanvaard.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad bijgevolg uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de rechtsmacht van de Raad

Waar de verzoekster in haar vordering de Raad verzoekt om een gunstig gevolg te geven aan het verzoek om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, dient te worden opgemerkt dat de Raad in voorliggend geschil conform artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot

oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

De Raad is te dezen dan ook niet bevoegd om de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekster terug in te schrijven in het vreemdelingenregister.

Het gevorderde dient in die mate te worden afgewezen.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht.

4.1. Zij licht het middel als volgt toe:

“De Weigeringsbeslissing werd genomen op grond van artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 35 en 39 van het KB van 8 oktober 1981.

Verzoekster werd ambtshalve geschrapt waardoor op grond van artikel 39, §7 van het KB van 8 oktober 1981 t.a.v. haar wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Hieronder zal worden aangetoond dat verzoekster geenszins het land heeft verlaten. Verzoekster is onafgebroken in België verbleven. Het feit dat verzoekster haar paspoort laattijdig heeft laten aanpassen en de ambtelijke afschrijving is gebeurd berust op een vergissing. Verzoekster heeft dan ook nooit België verlaten.

Verzoekster verblijft reeds sinds 2002 in België, waar zij als minderjarige (op dat ogenblik was verzoekster 14 jaar oud) gemachtigd werd tot verblijf op grond van gezinshereniging met haar broer, welke erkend werd als vluchteling. Verzoekster was op dat ogenblik minderjarig, beide ouders waren overleden en de broer van verzoekster was aangeduid als haar voogd.

Sindsdien verblijft verzoekster onafgebroken in België.

Verzoekster heeft school gelopen in de Scholengemeenschap Noord/stedelijk instituut voor handel en ambachten, te 2000 Antwerpen, Eikenstraat 8 waar zij de studierichting verkoop volgde, en dit tot 2009 (Stuk 3).

In 2009 is verzoekster beginnen werken in een kledingswinkel D(...) te Antwerpen t.e.m. 2012.

In 2012 heeft verzoekster een paar maanden bij M(...) gewerkt. [...].

Op de leeftijd van 18 jaar is verzoekster alleen gaan wonen, en sedert 2 jaar woont verzoekster samen met haar Belgische vriend. Zij heeft hier in België familie (haar broer, die hier nog steeds verblijft), vrienden en haar Belgische vriend, waarmee zij samenwoont.

Verzoekster is volledig geïntegreerd en spreekt perfect Nederlands.

Verzoekster heeft verschillende bewijsstukken waaruit blijkt dat zij het land nooit verlaten heeft in de periode 2013-2014. Het betreft loonfiches van verzoekster, verklaringen van vrienden, foto's van het koppel [...] etc. die bewijzen dat verzoekster sinds de ambtelijke afschrijving op 3 mei 2013 het land nooit heeft verlaten, en die hieronder worden opgelijst.

[...]

Deze beslissing schendt de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De enkele elementen aangehaald in de uiterst beperkte en beknopte motivering van verweerster voor de Weigeringsbeslissing kunnen onmogelijk als “afdoende juridische en feitelijke overwegingen” worden gekwalificeerd. De Weigeringsbeslissing schendt derhalve artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bovendien schendt zij de materiële motiveringsplicht. De beslissing van verweerster wordt niet afdoende, gemotiveerd, wat in se neerkomt op een schending van de beginselen inzake de motivering van bestuurshandelingen.

Verweerster stelt ten onrechte dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is aangezien verzoekster inhoudelijke kritiek levert en erin slaagt de motieven van de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van deze motieven. Dit houdt evenwel niet in dat aan de motiveringsplicht zou zijn voldaan. De formele motiveringsplicht betekent concreet dat de rechtsonderhorige uit een bestuursbeslissing moet kunnen opmaken waarom de beslissing op deze of gene wijze werd genomen en waarom zijn gebeurlijk verweer werd verworpen. Er kan van de rechtsonderhorige niet verwacht worden dat hij zelf op zoek gaat naar de motieven en als dusdanig navraag gaat doen bij de verschillende instanties die voorafgaandelijk geconsulteerd werden en die de beslissende instantie tot haar beslissing hebben gebracht.

Verweerster heeft duidelijk geen enkele rekening gehouden met bovenstaande elementen en nuanceringen in de verklaringen van verzoeker en heeft derhalve onvoldoende zorgvuldig gehandeld in haar motivering.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

4.2. In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat *“in de synthesesmemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*.

Het begrip *‘nieuw middel’* geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesmemorie voor het eerst nieuwe *“middelen”*, dit is een voor het eerst in de synthesesmemorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de rechten van de verdediging en de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesmemorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Er moet derhalve worden besloten dat de verzoekende partij in de synthesesmemorie niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

Waar de verzoekster in haar verzoekschrift aangeeft dat zij later nog verschillende overtuigingsstukken zal voorleggen die echter op dat moment nog in het bezit waren van de vorige raadsman die echter niet bereikbaar was, dient te worden opgemerkt dat de verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen die zij op geen enkele wijze concreet onderbouwt. De verzoekster maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat zij in de onmogelijkheid was om de thans voor het eerst bij de synthesesmemorie gevoegde stukken bij het verzoekschrift te voegen. De synthesesmemorie kan door de verzoekster niet worden aangewend om de leemtes uit het verzoekschrift verder aan te vullen.

Bijgevolg zal de Raad de nieuwe overtuigingsstukken en de bijhorende nieuwe feitelijke en juridische uiteenzettingen niet bij de beoordeling van het enige middel betrekken. Ter wille van de duidelijkheid

werden de in de synthesesamenvatting opgenomen nieuwe feitelijke uitweidingen in de citatie van het middel onder punt 4.1. weggehaald en tussen vierkante haakjes geplaatst.

4.3. Uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van het enige middel blijkt dat de verzoekster zich beroept op een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip “afdoende” impliceert dat er een concrete motivering wordt geboden in het licht van de gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr. 186.352). Opdat de motivering afdoende is, dient ze evenredig met het belang van de beslissing te zijn en dient de motivering de beslissing te verantwoorden, te dragen. De draagkrachtvereiste impliceert dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig is. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De verzoekster voert aan dat zij ambtshalve werd geschrapt waardoor zij op grond van artikel 39, §7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) wordt verondersteld het land te hebben verlaten behoudens bewijs van het tegendeel. Verder betoogt zij verschillende bewijsstukken te hebben waaruit blijkt dat zij sinds de ambtelijke schrapping op 3 mei 2013 het land nooit heeft verlaten in de periode 2013-2014. De verzoekster verwijst onder meer naar loonfiches. De verzoekster meent dat de uiterst beperkte en beknopte motivering van de bestreden beslissing, in dit licht, onmogelijk als afdoende kan worden gekwalificeerd. In repliek op het verweer in de nota met opmerkingen merkt de verzoekster tot slot op dat de formele motiveringsplicht impliceert dat de rechtsonderhorige uit een bestuursbeslissing moet kunnen opmaken waarom de beslissing op deze of gene wijze werd genomen en waarom zijn gebeurlijk verweer werd verworpen en dat van de rechtsonderhorige zodoende niet verwacht kan worden dat hij zelf op zoek gaat naar de motieven en als dusdanig navraag gaat doen bij de verschillende instanties die voorafgaandelijk geconsulteerd werden en die de beslissende instantie tot haar beslissing hebben gebracht.

Dienaangaande merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster per faxbericht van 31 januari 2014 een aanvraag tot herinschrijving in het vreemdelingenregister indiende (document nr. 4557824 d.d. 5 februari 2014). In het administratief dossier bevinden zich een aantal overtuigingsstukken die door de verzoekster werden overgemaakt naar aanleiding van haar aanvraag tot herinschrijving. Het gaat om de volgende stukken:

- Ontvangsbewijs in geval van uitkeringsaanvraag of wijzigingsaangifte dd. 11/04/2013
- Formulier C1 Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening dd. 11/04/2013
- Vakantieattest N(...) E(...) SA dd. 26/02/2013
- Tewerkstellingsattest N(...) E(...) SA dd. 26/02/2013
- Loonafrekeningen L(...) M(...) NV dd. 25/05/2013, 26/06/2013, 4/07/2013
- Tewerkstellingsattest L(...) M(...) NV dd. 4/07/2013
- Vakantieattest L(...) M(...) NV dd. 4/07/2013
- Formulier C4 Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening met bijlage Generatiepact dd. 18/07/2013
- Arbeidsovereenkomst voor bedienden van onbepaalde tijd L(...) M(...) NV dd. 25/04/2013
- Functieomschrijving verkoopsmedewerkster dd. 7/05/2013
- Intentieovereenkomst voor het verrichten van uitzendarbeid U(...) dd. 18/11/2013
- Arbeidscontract U(...) dd. 18/11/2013

Door louter aan te geven dat *“Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd”* laat de gemachtigde de verzoekster volledig in het ongewisse omtrent de redenen waarom de door haar voorgelegde stukken niet feitelijk konden overtuigen of niet wettelijk zouden voldoen in het licht van artikel 19 van de vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit. Daargelaten de vaststelling dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk verwijst naar een onderzoek uitgevoerd door een andere dienst zodat hoe dan ook niet is voldaan aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht ter zake, dient te worden vastgesteld dat ook uit de stukken van het administratief dossier geenszins kan worden afgeleid op welke wijze rekening werd gehouden met de door de verzoekster voorgelegde documenten. De motivering omtrent de door de verzoekster voorgelegde documenten is nietszeggend.

Het blijkt dan ook dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en dat niet wordt tegemoet gekomen aan de doelstelling van de formele motiveringsverplichting zoals hierboven geformuleerd. Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan de bovenstaande vaststellingen geen afbreuk.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen kan worden aangenomen.

Het enige middel is, in de aangegeven mate, gerond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 februari 2014 tot weigering van de herinschrijving, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE